Nummer 22	15. November 1919	68. Aargang

Tale af Ældste Joseph Fielding Smith,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,
holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 2. Juni 1919.

Kære Brødre og Søstre! Det er med blandede Følelser af Glæde og Sorg, at jeg staar foran eder i Eftermiddag. De Bemærkninger, der har været gjorte ved denne Konference af de forskellige Talere, har bragt til min Erindring mange Begivenheder, der har fundet Sted i det forbigangne, og jeg føler mig bevæget i mit Sind. Jeg forstaar tilfulde, at Tiden løber hurtig, at Menneskets Levetid kun er kort, og at, naar Herrens Tjeneres Arbejde er fuldført, de vil blive kaldte hjem. De Forandringer, som finder Sted, maa vi resigneret tage, som de kommer. Skønt jordiske Forhold forandrer sig fra Dag til Dag, og nye Scener præsenterer sig for mit Blik, som Tiden gaar, fryder jeg mig ved den herlige Kendsgerning, at Evangeliet er evigt sandt. Gennem hele mit Liv, saa langt min Erindring gaar tilbage, har jeg troet, at Joseph Smith var Guds Profet og Guds Tjener, som var kaldet til at indføre blandt Menneskene nærværende Evangelie-Administration, kendt som „Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning". Iklædt Magt fra det høje gik han frem og forkyndte det evige Evangeliums Principper til en Verden, i hvilken Menneskene har afveget fra det rette og sande, for at de ved at omvende sig maatte modtage Frelse i Guds Rige. Denne store Sandhed har altid været forstaaet af mig; jeg har omfattet den med Kærlighed, trods hvilken som helst udvendig Forandring, der har fundet Sted. Paa Grund af min Tro og Overbevisning er jeg, trods alle ydre Forandringer, derfor i Harmoni med Evangeliet og Guds Værk og med de Helliges Følelser. Jeg er i Henseende til det evangeliske Arbejde i Harmoni med de præsiderende Brødre, idet jeg ved, at det Værk, som vi er forbundne med, er Guds frelsende Værk.

Det var et imponerende Syn, som vi bevidnede i Gaar Formiddags i denne Bygning, da Brødrene, som holder Præstedømmet i de forskellige Kaldelser, tilkendegav ved suksessiv Haandsopræckning, at de understøtter og opholder i Tro og Bøn Kirkens præsiderende Embedsmænd. Jeg stemte sammen med eder med det fulde Forsæt i mit Hjerte, at jeg vil understøtte de bestikkede Autoriteter og samvirke med dem, thi jeg erkender, at de er i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt, som suksessivt er bleven overgivet til os fra Joseph Smiths Dage, og Herren har forjættet os i disse sidste Dage, at denne Fuldmagt vedblivende vil blive givet til Mænd paa Jorden indtil Tidens Ende, relativt talt, og endogsaa efter at nærværende Tidsforhold ophører, thi Præstedømmet er et evigt Præstedømme.

Ingen Mand kan præsidere i nogen Stilling indenfor denne Kirke uden Menighedernes Bifald. Herren har paalagt os det Ansvar at tilkendegive ved Afstemning, at vi i Tro og Bøn vil opholde de Mænd og Kvinder, der bliver kaldede gennem de kirkelige Autoriteter til at indtage de forskellige ansvarsfulde Stillinger indenfor Kirken. Ingen Mand kan præsidere over nogen Organisation eller Gruppe af Kirkemedlemmer, hvis samme Medlemmer ikke ønsker det, og dog er det ikke Medlemmers Rettighed at fremsætte Forslag om, hvem der skal bestikkes i de forskellige kirkelige Embeder og Stillinger, thi denne Ret tilhører Præstedømmet, i Henhold til Evangeliet som Grundlov for Kirken. Præstedømmet udvælger, inspireret af vor himmelske Fader, og derefter er det de Helliges Pligt, naar de kommer sammen til Konferencemøder eller lignende Møder at vise ved opløftet Haand, hvad enten de vil opholde de Personer, der er udvalgte gennem Præstedømmet, eller ikke, og jeg ønsker at sige, at ingen bør opløfte sin Haand mod et fremsat Forslag, med mindre vedkommende har en Grund dertil, der vil blive betragtet som gyldig, hvis samme var fremsat for de kirkelige Autoriteter. Med andre Ord, jeg har ikke nogen moralsk Rettighed til at opponere mod, at en Mand bliver indsat i en kirkelig Stilling, just fordi jeg uden nærmere Motivering ikke lider ham, eller fordi der maaske er en personlig Uoverensstemmelse mellem ham og mig. Det er kun berettiget for os at stemme imod en Person, naar vedkommende har brudt Kirkens Love og derved har gjort sig uskikket til at indtage den Stilling, som han har været udset til at indtage, eller som han hidtidig har holdt. Dette er min Forstaaelse af dette Spørgsmaal.

Jeg er glad ved at sige, idet jeg opløfter min Haand for at tilkendegive, at jeg vil understøtte og opholde Kirkens Autoriteter, at jeg kan gøre dette med god Samvittighed, med god Begrundelse og med Glæde, fordi jeg ved, at de Mænd, som er kaldte til at præsidere i Herrens Navn, er i Stand til at udføre den Gerning, de er kaldede til, og er kaldede ved guddommelig Inspiration. Det var en Gang i Kirkens første Tid, at der opkom Tvivl i manges Sind med Hensyn til, hvem der var berettiget til at lede Kirken, nemlig ved Profeten Joseph Smiths Død, der medførte Disorganisationen af Kirkens første Præsidentskab. Saadan en Ting som Opløsningen af Kirkens øverste Præsidentskab havde efter Sagens Natur aldrig fundet Sted tidligere, og

mange af de Hellige var i Tvivl om, just hvad Skridt der skulde tages. De undredes over, hvem der skulde lede Kirken efter Profeten Joseph Smiths Martyrdød. De var ikke saa bekendte, som de maaske burde have været, med de Aabenbaringer, som Herren havde givet i Henseende til slige kirkelige Forhold, og visse Mænd paatog sig uberettiget Autoritet, og særlig en Mand, som stod frem foran Folket og krævede deres Opmærksomhed, idet han paastod at have Ret til at indtage Stillingen som Kirkens Præsident. Sagen blev imidlertid tilbørlig afgjort, idet de Hellige tilkendegav ved Stemmeafgivning, at de vilde støtte Brigham Young som Kirkens øverste Leder her paa Jorden. Og dog blev det nødvendigt ved hin Lejlighed for Herren at tilkendegive sin Vilje for Kirkens Folk derved, at han, medens Brigham Young talte, før Stemmeafgivningen havde fundet Sted, tilkendegav ved Aandens Kraft, at Brigham Young skulde være Joseph Smiths Efterfølger; thi medens Brigham Young talte, syntes det for Folket, som om det var Joseph Smith, der stod foran dem, og saaledes modtog de et Bevis for, at Profeten Joseph Smiths „Kappe", sammenlignelsesvis talt, var falden paa Brigham Young, lig fordum Profeten Elias' Kappe faldt paa Elisa. Slig en guddommelig Tilkendegivelse, som denne Begivenhed, er det maaske ikke nødvendigt skal finde Sted paa nærværende Tid, efterson vi nu har lært, hvilken Orden Kirken følger, i Henhold til Herrens Aabenbaringer. Vi ved, hvilke Skridt der skal tages i Tilfælde af, at noget Kvorum af Præstedømmet bliver disorganiseret. Kirkens Medlemmer er ikke i Tvivl desangaaende. Der er ikke nogen Grund for os til nu at være af forskellige Meninger med Hensyn til disse kirkelige Spørgsmaal, eller at der skal være nogen Tvivl i vort Sind eller herske nogen Misforstaaelse i Henseende til disse Ting, fordi enhver Ting er klar, og den Orden, som Herren har anordnet, vil blive fulgt. Nu gaar derfor ogsaa al Ting uforstyrret i Henseende til disse Organisations-Spørgsmaal, idet vi retter os efter Herrens aabenbarede Ord til os, og handler i Henhold til den nøjere Forstaaelse af disse Spørgsmaal, som vi har faaet som Følge af den Erfarenhed, vi har indvunden i den forbigangne Tid.

Jeg er glad og taknemlig, fordi jeg kender Sandheden. Skønt jeg ved at overveje de Bemærkninger, som har været gjorte i denne Forsamling i Henseende til min elskede Faders, Præsident Joseph F. Smiths Død, er bleven dybt rørt i mit Hjerte, saa fryder jeg mig ikke desto mindre usigelig, idet jeg ved, at Herren har oprettet dette Værk, og at det ikke skal blive tilintetgjort, men vedblivende vil skride fremad gennem det Arbejde, som bliver udført af vort Kirkefolk. Det evangeliske Arbejde vil vedblivende blive udført blandt Menneskene, indtil Herrens Hensigter er fuldbyrdede i Henseende til nærværende Verdensforhold, og derefter vil Evangeliets Værk vedblivende paa herlig Maade findes paa Jorden. Jeg ved saa vel, som det er muligt for mig at vide det i dette Liv, at Joseph Smith var Guds Profet, og der er ikke den mindste Tvivl i mit Sind om, at Brigham Young var kaldet og beskikket til at blive hans Efterfølger, og at Brigham Young som Præsident over Kirken var fyldt med Profetiens og Inspirationens Aand. Det samme

kan siges om Præsidenterne John Taylor, Wilford Woodruff og de efterfølgende Præsidenter, og saaledes vil det vedblivende blive Tilfældet indtil Enden. Herren vil ikke tillade nogen Mand indenfor Kirken at naa op til Præsidentstillingen, hvis han ikke er forberedt dertil og ikke er værdig dertil. En saadan Mand ønsker Herren ikke i denne Stilling. Vi kan være forvisede derom. Jeg er glad ved, at jeg er i fuldkommen Harmoni med Brødre og Søstre vedrørende, at der herskер Enighed i Kirken med Hensyn til dette Spørgsmaal, at Præstedømmets Orden er almindelig forstaaet, og at Guds Aabenbaringer og Kirkens Lærdomme er almindelig kendte, og jeg haaber og beder, at jeg altid trofast maa opfylde mine Pligter som Medlem af Kirken og som en Embedsmand i Kirken, og saaledes virke til Sjæles Frelse, hvilket er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tale af Ældste Winslow F. Smith,

Præsident over Nordstaternes Missionsdistrikt,
holdt ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City den 2. Juni 1919.

Jeg føler, at jeg har draget Fordel af at lytte til de Vidnesbyrd, der har været givne ved denne Konference, og jeg føler mere end nogensinde før Ansvaret af den Kaldelse, jeg har modtaget. Jeg har aldrig tvivlet om „Mormonismen"s Guddommelighed og har aldrig draget i Tvivl, at de Mænd, som er kaldte til at indtage præsiderende Stillinger i Kirken, er værdige dertil. Jeg har aldrig undladt at give disse Mænd min fulde Bistand, og idet jeg nu taler til eder, Brødre, Søstre og Venner, vil jeg bære mit Vidnesbyrd om, at jeg gør dette, idet jeg ved, at jeg bliver understøttet af de præsiderende Brødre, som jeg selv har understøttet.

Da jeg i Dag tog til dette Møde, mødte jeg en Ven paa Sporvognen, som sagde til mig: „Hvorledes kan du finde dig i, at opbryde dit Hjem og rejse paa Mission?" Jeg svarede: jeg ønsker selvfølgelig ikke at opbryde mit Hjem, men jeg gør det, fordi mine Pligter i evangelisk Henseende nødvendiggør dette. Jeg har altid følt, Brødre og Søstre, at det evangeliske Missionsarbejde er en af Hovedaarsagerne til Kirkens Styrke. Jeg har følt, siden jeg indvandt Missionserfaringer for 14 Aar tilbage, at jeg var en bedre Mand som Følge af, at jeg havde virket som Missionær, og jeg har sagt Gang efter Gang, at hvis ingen anden Person høstede Fordel af min Missionsvirksomhed, saa gjorde jeg det i det mindste selv, thi jeg frydede og glædede mig ved mit Arbejde og kom derigennem til at paaskønne de Livsværdier, der er forbundne med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; jeg fik en Forstaaelse af Kirkens Betydning, som jeg ikke paa nogen anden Maade havde kunnet faa.

Brødre og Søstre! Det paaligger Kirken at udføre et omfattende Missionsarbejde, idet vi kun er en Haandfuld Folk, sammenlignet med Jordens Indbyggerantal. Ikke desto mindre paahviler der os i Følge vor Kaldelse Ansvaret for at prædike Jesu Kristi Evangelium til hele Verden, og jeg siger i Oprigtighed og Alvorlighed, at Kirkens Med-

lemmer her hjemme, der ikke opfylder deres Pligter, og som ikke ved Forskrift og Eksempel stræber efter at belære de Mennesker, de kommer i Berøring med, angaaende Evangeliets Lærdomme, opfylder ikke tilfulde deres evangeliske Pligter, og de nyder ikke den fulde Livsglæde, som de er berettigede til at nyde ved med Flid og Aarvaagenhed at opfylde deres Pligter.

Min Livsgerning, siden jeg kom hjem fra hin nævnte Mission, førte mig omkring i mange af Zions Stifter, og jeg har altid gjort det til en Regel at overvære de kirkelige Møder, hvor som helst jeg har været, og jeg har stedse været paavirket ved Guds Aand til at tale paa missionærvis til Folket. Jeg har følt, naar jeg har været kaldt paa at tale til de Hellige, at Guds Aand har inspireret mig, og at jeg har talt med den samme Frihed, som da jeg virkede ude i Verden som Missionær, og jeg har glædet mig meget derved. Idet jeg har mødt mange Folk, som ikke tilhører vort Kirkesamfund, har jeg frydet mig ved, at jeg har været i Besiddelse af tilstrækkelige evangeliske Kundskaber til at tale intelligent til dem vedrørende vore Trosprincipper.

Jeg siger, Brødre og Søstre, at alt for mange af os er tilbøjelige til at holde os tilbage i Henseende til Udførelsen af det evangeliske Arbejde. Jeg elsker at sige med Paulus: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er Guds Kraft til Saliggørelse for hver, som tror." (Rom. 1 : 16.) Jeg føler Sandheden af disse Pauli Ord i mit Indre. Jeg fryder mig ved at vide dette, og det glæder mig at benytte enhver given Lejlighed til at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Principper og Evangeliets frelsende Kraft, uafhængig af, hvem jeg taler til. Det giver mig Glæde, idet jeg ser Menneskene bliver oplyste derved, og at deres Øjne bliver aabnede, og jeg kender Tilfælde, hvor Folks Sind og Hjerte har været vendte mod vort Folk i deres Søgen efter Sandheden, men paa Grund af mine Bestræbelser for at vise dem Sandheden af vor Tro og Lære, har de modtaget og faaet et andet og bedre Billede af vor Religion. Jeg mener ikke, Brødre og Søstre, at hver Gang vi tilfældig møder en Person, vi straks bør prædike Evangeliets Principper for ham, men jeg mener, at vi bør benytte hver gunstig Lejlighed til at forkynde Evangeliets Sandheder for Menneskene og besvare eventuelle Spørgsmaal, der bliver stillede os vedrørende Evangeliet. Vi skulde være rede dertil, og ikke alene rede, men glade ved at meddele Menneskene, hvad „Mormonismen" er, og bevidne, hvilket Standpunkt vi indtager.

Hvis vi vil udøve Tro; hvis vi vil ydmyge os og bestræbe os for at gøre vor Pligt; hvis vi vil studere Evangeliets Lærdomme, da vil vi være rede til at bære Vidnesbyrd om sammes Sandhed og Kraft, naar Lejlighed tilbyder sig, og vi vil blive overraskede over, at vi kan udføre, hvad vi gør, og vi vil have langt større Glæde af at bære vort Vidnesbyrd til intelligente og sandhedselskende Mennesker, end vi drømte om. Kun for en Maaned eller to siden opholdt jeg mig paa et Hotel i en Nabostat til Klokken 1 om Natten og forklarede en Mand, som ikke var bekendt med vor Religion, sammes Principper, og det var en Fryd for mig, naar denne Mand sagde: „Jeg er overordentlig glad

ved at erfare, at de Ting, som jeg har hørt om eders Kirke, ikke er sande. Jeg lider Dem, jeg lider Deres Fremgangsmaade, og jeg vil rejse ned til eders Stat, naar jeg kommer nærmere Statsgrænsen, og se, hvad I virkelig har gjort". Nu, dette er kun et Tilfælde af mange. Lejligheden tilbyder sig hver Dag eller hver anden, og vi faar Lejlighed til at bære vort Vidnesbyrd til Menneskene lige her i vor egen Stat. De, som vi har Forretningsforbindelse med, vil være glade ved at lytte til vort Vidnesbyrd, naar vi kan fremsætte samme for dem paa en klar og overbevisende Maade. Lejligheden kan tilbyde sig paa forskellig Maade.

Brødre og Søstre! Det evangeliske Arbejde er det vigtigste Arbejde, der kan udføres i Verden. Der er absolut ikke noget Offer, der vil blive for stort at bringe, idet vi arbejder i Herrens Vingaard. Evangeliets Værk er det største Værk, som bliver udført paa Jorden, og just nu, i Dag, gives der os Lejlighed til at virke for Evangeliets Sag, og tillige paahviler der os det Ansvar at prædike Jesu Kristi Evangelium for Jordens Nationer. Jeg takker Herren, fordi jeg igen er bleven kaldt til at udføre en Mission, og jeg beder, at jeg maa være værdig dertil og udføre min Gerning vel; at jeg maa gaa frem i Ydmyghed og med et bedende Sind; at jeg maa studere og lære, og at jeg i min evangeliske Gerning som Missionspræsident maa værdig følge efter Broder Ellsworth og udføre min Gerning saa vel, som han har gjort det.

Jeg vil give de Brødre min moralske Understøttelse, som ved Stemmeafgivning har været opholdte af os. Jeg vil understøtte dem i enhver af deres Handlinger, som vedrører Fremgangen af Guds Riges Sag. Jeg ved, at de er den levende Guds Tjenere. Hvorvel den lille Hjælp, jeg kan yde dem, er ganske ubetydelig, vil den dog i Inderlighed blive ydet. Jeg ønsker at udføre min Part og understøtte Brødrene, og jeg tror, at jeg derved ogsaa selv vil blive understøttet af dem, og skønt mit Virkeomraade vil blive ret fjærnt fra Brødrene her i Salt Lake City, nemlig i de nordlige Stater af de Forenede Stater, tror jeg, at jeg, som fremsagt, vil blive understøttet gennem deres Bønner og den aandelige Indflydelse, som de vil gøre gældende. Og saaledes, Brødre og Søstre, beder jeg Gud om at hjælpe os til at paaskønne vor Kaldelse og ihukomme vort Ansvar. Jeg beder, at Herren vil skænke os sin Aand og styrke os ved sin Aand, saa at vi ikke maa trættes af vort Arbejde, men vedblivende trofast virke, indtil Jesu Kristi Evangelium er bleven forkyndt til alle, til enhver Mand og Kvinde og ethvert Barn paa Jorden og Brødre og Søstre, hvis vi vil opfylde vore Pligter og udføre vor Part, vil Gud velsigne os og lykssaliggøre os, og at dette maa ske, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

— „Gud skabte Mennesket til Uforkrænkelighed og gjorde ham til sit eget Væsens Billede. Men ved Djævelens Avind er Døden indkommen i Verden, og de, som høre ham til, faa den at kende." (Visdoms Bog 2 : 23, 24.)

Jorden er besmittet paa Grund af Menneskenes Overtrædelser.

Artikel af Dr. James E. Talmage,
Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

I en Forudsigelse angaaende de „sidste Dage", omfattende den Tid, i hvilken vi lever, udtaler Esaias, hvad der var vist ham i et profetisk Syn. Profeten Esaias siger: „Og det skal ske paa den Dag, at Herren skal hjemsøge de højes Hær i det høje og Jordens Konger paa Jorden" (Es. 24 : 21), og før han udtaler disse Ord, angiver han Grunden til, at Menneskene bliver tugtede, idet han siger: „Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke og gjort den evige Pagt til intet." (Es. 24 : 5.)

Men Profeten fremholder ogsaa, at, naar Ufreden og Forstyrrelserne skulde indtræffe, som mere eller mindre skulde omfatte alle Mennesker og alle menneskelige Institutioner, ja paa forskellig Maade, direkte eller indirekte, selve vor Planet, og naar der af de ugudelige skulde blive sat Snarer og gravet Faldgruber for Menneskene, og Menneskene skulde blive vildledte paa forskellig Maade, da skulde der ogsaa findes nogle, som skulde fryde sig, paa Grund af, at den almægtige Gud ledede alt til deres Frelse, ja endogsaa midt under Ødelæggelserne, som gik for sig i Verden, og Profeten lader os vide, at de vilde prise Herren trods Verdens-Forstyrrelserne. Profeten siger:

„Thi saa skal det gaa midt i Landet, midt iblandt Folkene, som naar man har rystet et Olietræ, og som med Efterhøsten, naar Vinhøsten er endt. De skulle oplofte deres Røst, de skulle synge med Fryd, de skulle raabe højere end Havet for Herrens Herligheds Skyld. Derfor ærer nu Herren, I, som bo i Østen, Herren Israels Guds Navn paa Øerne i Havet. Vi høre Lovsange fra Jordens yderste Ende." (Es. 24 : 13—16.)

Jorden bliver af Profeten omtalt som besmittet „for dens Indbyggeres Skyld", hvis beklagelige Stilling er omtalt som en direkte Følge af de Synder og Overtrædelser, de har begaaet, idet de har overtraadt Guds Love, forvendt Skikke og gjort den evige Pagt til intet.

Vi kan ikke rationelt fortolke Skriftstedet til at mene Moselovene, thi disse er ikke noget Sted i den hellige Skrift omtalte som den evige Pagts Anordninger, tværtimod. Moselovene var midlertidige Love, og de var af en forberedende Karakter og var ophævede, idet Kristus fuldkommede Lovens Anordninger, og de var efterfulgte af Evangeliet. (Se Pauli Brev til Galaterne 3 : 23—29.)

Jesu Kristi udgydte Blod er fremdeles af Pauli udtrykkelig kaldt den evige Pagts Blod. Paulus skriver:

„Men Fredens Gud, som førte den store Faarenes Hyrde, vor Herre Jesus, op fra de døde med en evig Pagts Blod, han bringe eder til Fuldkommenhed i alt godt, til at gøre hans Vilje, og han vir-

ker i eder det, som er velbehageligt for hans Aasyn ved Jesus Kristus; ham være Æren i Evighedernes Evigheder! Amen." (Hebr. 13 : 20,21.)

Profeten Esaias saa frem i Tiden efter, Kristi Evangelium var introduceret i Verden ved Kristi Gerninger og hans Forsoningsdød, og Profeten saa, hvorledes Menneskene kom bort fra Gud formedelst deres Synder. De sørgelige Fremtidsforhold, som Profeten Esaias beskriver, og som allerede delvis eksisterede paa hans Tid, saa ligeledes Profeten Jeremias, gennem hvem Herren talte, sigende:

„Mit Folk har omskiftet sin Herlighed med det, som ikke kan gavne. Gyser over det, I Himle! og vorder forfærdede, ja vorder saare forskrækkede, siger Herren. Thi tvende onde Ting har mit Folk gjort: mig, den levende Vandkilde have de forladt for at hugge sig Brønde, revnede Brønde, som ikke kunde holde Vand." (Jer. 2 : 11—13.)

De historiske Beretninger om den oprindelige Kirkes Forfald giver os Beviserne for, hvor bogstavelig Esaias Profeti vedrørende Frafaldet og andre Profeters Forudsigelser blev opfyldt, og Esaias fremsætter, hvorledes paa Grund af Menneskenes Overtrædelser det „skal gaa Præsten som Folket, Herren som Tjeneren, Fruen som Tjenestepigen; den, der sælger, som den, der køber." (Es. 24 : 2.)

Snart efter Afslutningen af Apostlenes evangeliske Arbejde gik Kirken et stort indre Forfald i Møde, idet Ugudelighed fik mere og mere Raaderum. Iblandt de visse Symptomer paa de onde Kræfters og i aandelig Henseende dødbringende Kræfters Virksomhed kan nævnes:

1. Evangeliets klare Lærdomme og ligefremme Principper blev iblandede Datidens hedenske Lærdomme og filosofiske Systemer.

2. Der blev indført uautoriserede Tillæg til de kirkelige Ritualer, ligesom der blev indført væsentlige Forandringer i selve Ordinancerne. Forandringerne var ikke autoriserede af Gud.

3. Der blev indført uautoriserede Forandringer i Kirkens Organisation og Bestyrelse.

Disse Forandringer var paa en Gang Aarsag og Virkning, saa at Menneskene ikke kunde blive delagtiggjorte i de evangeliske Gaver, og det kirkelige Forfald udviklede sig gradvis. Enhver Formindskelse af de aandelige Gaver, som Kirken oprindelig var i Besiddelse af, var en Følge af det tidligere Forfald og Frafald og blev en Aarsag til de endnu større efterfølgende Afvigelser, saa at Frafaldet fra de evangeliske Anordninger tilsidst blev fuldstændig, idet der ikke mere fandtes et af Gud bemyndiget Præstedømme paa Jorden og ingen Kirke, der i Sandhed kunde kaldes Jesu Kristi Kirke.

De oprindelige ligefremme og indtryksfulde evangeliske Ordinancer saasom Daaben og den hellige Nadver blev forandrede og udførte under mystiske Former, idet hedenske Ceremonier blev forbundne med Udførelsen af samme. De forrige Dages letforstaaelige og sjælfulde Gudstjeneste blev ombyttet med pompøse, pralende Kirkeskikke, og Veltalenhed blev foretrukken for den inspirerede Tale og det sunde Vidnesbyrd, som Apostlene og andre hellige Mænd fordum havde frem-

ført, idet disse Mænd talte, som de var vejledte af den Helligaand. (Se 2. Peters Brev 1 : 21.)

Kirken, som var afvegen fra Udøvelsen af de oprindelige Evangelie-Ordinancer, oprettede kirkelige Embeder efter Behag og gjorde tillige Fordring paa verdslig Myndighed, i Modsætning til Kristi udtrykkelige Erklæring til Pilatus, idet han som Svar paa et af Paulus stillet Spørgsmaal til ham svarede: „Mit Rige er ikke af denne Verden." Den frafaldne Kirke opløftede sig selv over jordiske Konger og Regenter. Den tiltog sig timelig Magt og udøvede Overhøjheden i timelige Anliggender, skønt Jesus undslog sig for at blive jordisk Konge; og dog pralede den fra Evangeliets Anordninger afvegne Kirke af at være af guddommelig Oprindelse.

Der kunde ikke blive nogen Fornyelse af et Kirkesamfund, der var saa grænseløs fordærvet og blottet for den Helligaands Inspiration og de evangeliske Naadegaver, som Tilfældet var, og som med fri Vilje og Forsæt havde overtraadt Evangeliets Bud og Love, forandret Ordinancerne og „gjort den evige Pagt til intet."

Det blev derfor nødvendigt til Menneskenes Frelse, at Kristi Kirke blev genoprettet formedelst den Fuldmagt, vor Frelser vilde give Menneskene, og Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige erklærer, at denne Genoprettelse har fundet Sted, og vi meddeler Menneskene, hvorledes Mænd atter har modtaget Fuldmagt til at forkynde Kristi Evangelium og administrere de evangeliske Ordinancer til de troende og lydige som i forrige Dage, saa at Menneskene kan blive delagtiggjorte i den evige Pagts Velsignelser og i de selvsamme herlige evangeliske Naadegaver, som de Hellige fordum modtog. Idet Menneskene annammer Kristi sande Evangelium, kan Menneskene erholde Frelse og Jorden blive renset fra sin Besmittelse, og ikke paa nogen anden Maade.

Farvel!

Efter fem og et halvt Aars Ophold her i Norden, i hvilket Tidsrum det har været mit Privilegium at præsidere over den skandinaviske Mission, som omfatter Danmark og Norge, er Tiden nu kommen, da jeg maa tage Afsked med min store Søskende- og Vennekreds her. Jeg behøver vist næppe forsøge at nævne noget om de Følelser, som ved denne Lejlighed gør sig gældende hos mig, men de af Søskende og Venner, som har lært mig at kende, kan maaske gøre sig et svagt Begreb om min Sindsstemning i Øjeblikket.

Jeg behøver ikke at henføre til de Begivenheder, som har fundet Sted, siden jeg i Foraaret 1914 ankom her til Norden, men vil kun nævne, at mange Vanskeligheder har stillet sig i Vejen for Evangeliets Udbredelse her i Missionen. Som bekendt har her i tidligere Aar været et stort Antal af Ældster fra Zion til at virke for Evangeliets og Guds Riges Sags Fremme, men da den frygtelige Krig udbrød, faldt det i vor tunge Lod at give Afkald paa disse Sandhedens Bud-

bærere, hvilket foraarsagede stor Sorg og Skuffelse hos de Hellige, da de følte sig ene og forladte, idet Hyrderne var tagne bort fra dem, og paa flere Steder var de overladte til sig selv og udsatte for Ulvenes Angreb, sammenlignelsesvis talt. Under disse Forhold maa jeg tilstaa, at jeg følte mig meget bekymret, idet jeg følte Vægten af det store Ansvar, som paahvilede mig; men vort fælles Valgsprog: „Frisk Mod, Søskende, fremad til Sejr!" lød fra Danmarks flade Land til Norges nordligste Fjeldegne, og den tapre lille Skare fattede Mod og satte sit Haab og Tillid til den Almægtige. Som Følge heraf har Gud oprejst ædle og tapre Mænd blandt Danmarks og Norges hengivne Sønner, hvilke har optaget den Gerning, at „føde Herrens Faar og tage vare paa Lammene", hvilken Gerning tidligere blev varetaget af Ældsterne fra Zion. Tillige har vi gennem „Skandinaviens Stjerne" haft Lejlighed til at staa i nær Forbindelse med Kirkens Medlemmer. Vi har søgt gennem særskilte Redaktionsartikler at opmuntre og glæde de adspredte Helliges Hjerter, og formedelst mine egne Bestræbelser og Ældste Niels F. Greens prisværdige Arbejde som Redaktionssekretær tror jeg, at „Skandinaviens Stjerne" i disse stræbsomme Aar har udført en stor og vigtig Mission blandt Kirkens Medlemmer i Danmark og Norge.

Det kan med Rette bemærkes, at de kvindelige Hjælpeforeninger over alt i Missionen har udført et smukt og prisværdigt Arbejde blandt de gamle og svage i vor Midte, og Søskende har ved at besøge de syge og ved at give de fattige og trængende de smaa Gaver, som de i Henhold til de modtagne Pengebeløb har set sig i Stand til at give dem, været en stor Hjælp til Menigheden. Ungdomsforeningerne samt Søndagsskolerne har stedse været i aktiv Virksomhed og har bidraget til at sprede Lys og Kundskab til alle, der har besøgt disse Møder. De Hellige har i Sandhed vist deres Tro i Udøvelsen af gode Gerninger, og hele Missionen er paa nærværende Tidspunkt i flere Henseender i en udmærket Forfatning.

Hvad jeg meget maa beklage, er, at kun et lille Antal er blevet tillagt Menigheden ved Daab i de forløbne „Krigsaar", men jeg haaber, det maa blive taget i Betragtning, at „Vingaarden"s Arbejdere har været og fremdeles er meget faa. I Løbet af de to sidste Aar har det ikke været mig muligt at erholde Pas fra de norske Autoriteter til at besøge Menighederne i Norge, hvilket jeg meget maa beklage. Herrens Værk har dog gjort god Fremgang i det høje Nord, under gode og trofaste Zionsældsters og lokale Ældsters Ledelse. Det kan med Sandhed siges, at Herren har været god mod de Hellige i Norden, thi han har ved mange Lejligheder antaget sine ringe og ufuldkomne Tjeneres Administration, idet mange syge er blevne helbredede formedelst Udførelsen af Salvelsens hellige Ordinance, i Overensstemmelse med Kristi Anordning, som er givet til Kirken i vore Dage, og som er nævnt af Apostelen Jakob (Jak. Brev 5 : 14, 15), og Herren har i andre Henseender hørt de oprigtiges Bønner. For alle disse Velsignelser anerkender vi Guds Godhed og giver al Ære til ham. Idet jeg saaledes skuer tilbage paa de 5½ Aars Virksomhed her i Norden, føler jeg mig i dyb Taknemmelighedsgæld til mine trofaste Medarbejdere indenfor Præstedømmet,

samt til alle trofaste Brødre og Søstre, der paa saa synbar en Maade har bistaaet mig, samt skænket mig deres Tillid og Hengivenhed. Jeg føler, at vort Sprog er for fattigt til at beskrive de Følelser, der bor i mit Hjerte for eder alle. Maa Gud skue i Naade til eder alle samt styrke og bevare eder i den hellige Pagt, I har sluttet med Gud, da „med opklaret Blik, I i Daaben nedgik". Maa Gud delagtiggøre alle oprigtige Mennesker i Evangeliets Lys og herlige Naadegaver! Maa Gud i sin Naade velsigne de respektive Kongehuse i Danmark og Norge, samt alle ledende Mænd i disse Lande! Maa Tiden snart komme, at disse Landes Regeringer vil tillade Israels Ældster i et større Antal at komme her til Norden for at forkynde Kristi Evangeliums glædelige Tidender, saa at det herlige Budskab, der er kommen fra det høje i disse de sidste Dage, maa blive forkyndt til alle, saa vel i Hytte som Slot.

Med Taknemmelighed vender jeg nu mit Ansigt mod Hjemmets Kyst i det fjerne vest, til dem, der bærer mit Navn, og som jeg ved har savnet mig meget i de Aar, der nu for mit Vedkommende er svundne lig en Drøm.

I det jeg nu for femte Gang tager Afsked med Missionsgerningen her i Norden, formoder jeg, det er og bliver den sidste Gang. Jeg vil derfor byde Danmarks og Norges Folk og specielt Kirkens Medlemmer, som lever i disse Lande, et hjerteligt Farvel! Farvel i Bakker, i Sletter, i yndige Skove og i smukke Steder, hvor Fædre sove. Farvel mine kære uforglemmelige Søskende i Pagten; om I og jeg er tro og hengiven til vor Faders Sag, skal vi samles igen, for aldrig at skilles, og da vil Gensynsstunden blive sød. Farvel til Slægt og Venner! Maa Gud være eder alle naadig!

Eders for Sandhed og Ret hengivne Broder i Kristo
Hans J. Christiansen.

Det er med stor Tilfredshed, jeg nu overlader Missionens Anliggender til min værdige Eftertræder, Ældste C. E. Peterson, der af Kirkens første Præsidentskab er beskikket til at indtage min Plads som Præsident for den skandinaviske Mission. Maa Gud krone denne erfarne Mands Bestræbelser med Lykke og Fremgang!

Hans J. Christiansen.

Hilsen.

Endnu engang gives der mig Lejlighed til at besøge Skandinavien som en Budbærer af Sandhedens Evangelium, idet jeg af Kirkens første Præsidentskab er beskikket til at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission.

Til mine Medarbejdere, Missionærerne, og alle de Hellige ønsker jeg at sige, at det er mit højeste Ønske at fortsætte det gode Arbejde, som

under min elskværdige og energiske Forgænger, Præsident Hans J. Christiansen, saa tilfredsstillende er udført. Det er mig en sand Glæde at modtage Missionen i udmærket Forfatning, især naar man tager i Betragtning de vanskelige Forhold, som har eksisteret i Løbet af de sidste fem Aar.

Ifølge mine Observationer er Udsigterne gode for Evangeliets Fremgang i disse nordlige Lande, hvis vi kan faa den Hjælp, som vi trænger — Missionærer, som vil og kan ofre deres Tid og Talenter for Evangeliets og Guds Riges Sag, thi hvor som helst jeg har været i Norge, er jeg bleven anmodet om at sende Missionærer, som har Erfaring og Talenter, og de Hellige har lovet at give den nødvendige Assistance. Lad os haabe, at Forholdene i disse Lande maa blive mere gunstige, saa at Missionærer kan blive sendte hertil og blive tilladte at virke uden Hindringer, „thi „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa".

Maa Gud velsigne de Hellige i denne Mission samt alle oprigtige og sandhedssøgende Sjæle her i Norden, saa at de maa finde den kostelige Perle! C. E. Peterson.

Efteraarskonferencen i Kobenhavn.

Konferencemøderne indlededes med en særdeles vellykket Sangkoncert Fredag Aften den 10. Oktober under Ledelse af Missionær Arwell L. McKay. Søster Poula Sørensen udførte Orgelmusiken. Der blev foruden Sangene ved Koret udført særskilte Programnumre, og Missionspræsident Hans J. Christiansen talte og indbød de tilstedeværende fremmede til at overvære Konferencerne.

Rapportmødet Lørdag Aften den 11. Oktbr. 1919.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salme Nr. 132 og Bøn af besøgende Konferencepræsident Laurits Larsen fra Aarhus. Nr. 266 blev sungen.

Præsident Hans J. Christiansen bød de tilstedeværende velkommen. Han bad, at Guds Aands Lys maatte blive alle til Del, som kom tilstede ved Konferencemøderne. Det var meget beklageligt, at de fleste af Missionærerne fra Zion maatte rejse tilbage til Amerika ved Krigens Udbrud, men det lokale Præstedømme havde udført et meget prisværdigt Arbejde, og en god Følelse gjorde sig almindeligvis gældende blandt Kirkens Medlemmer. Nogle forsømte dog at opfylde deres kirkelige Pligter. Enkelte trofaste Søskende var døde siden sidst afholdte Konference. Præsident Christiansen omtalte nogle af sine Erfaringer fra Missionslivet. Han glædede sig ved de mange lyse Minder, der for hans Vedkommende var knyttede til Forkyndelsen af Jesu Kristi Evangelium, og særskilt ved at mindes de oprigtige Sjæle, der formedelst Evangeliets Forkyndelse var blevne døbte af ham. Der knyttede sig ligeledes ogsaa mange lyse Minder til hans Virksomhed som Hjemmemissionær blandt Kirkens skandinaviske Medlemmer i Utah og Idaho. Mange af de euro-

pæiske Hellige havde gjort store Fremskridt iblandt Kirkens Folk i Zion saavel i aandelig som timelig Henseende.

Broder Valdemar Jacobsen sang, hvorefter Præsident Christiansen afgav Rapport angaaende Bornholms Gren. Den stedlige Forstander, Ældste Carl Andersen, havde indberettet, at de faa Søskende dersteds kom sammen om Søndagen, saa ofte det lod sig gøre, for at blive opbyggede ved Evangeliets Ord og ved Salmesangen. I Nordvest-Sjællands Gren havde Kirkens Medlemmer afholdt Møder i Søster Thora Christensens Hjem i Holbæk. Ældste Orla Nielsen afgav Rapport fra Nordøst-Sjællands Gren. Der havde været afholdt 4 Møder i Helsingør og to paa Landet i Løbet af Sommeren, og Søskende bestræbte sig for trofast at opfylde deres Pligter. Han vidste, at Herren vilde lægge sin Velsignelse til den evangeliske Sæd, der blev udsaaet, hvor som helst samme faldt i god Jord.

Broder Johannes Rasmussen fra Aarhus sang: „Jeg er fremmed."

Missionær Arwell L. McKay rapporterede angaaende sin Skriftuddeling. Han havde besøgt Kirkens Medlemmer og Venner saa vel om Dagen som i Aftentimerne og havde uddelt Skrifter. Han gav Herren Tak for, hvad godt han havde været et Redskab i hans Hænder til at udføre. Han takkede Søskende for deres udviste Velvilje mod ham. Det glædede ham, at mange med saa stor Beredvilligheb havde ydet deres Tiendeofringer.

Præsident Christiansen takkede Ældste McKay for, hvad han havde udført som Missionær, og særskilt for det nidkære Arbejde, han havde udført i sin Stilling som Korleder.

Missionær Niels F. Green gav derefter Rapport angaaende sin Virksomhed. Han udtalte sig især angaaende sin Gerning som Redaktionssekretær og Oversætter til „Skandinaviens Stjerne".

Præsident Christiansen gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til det ansvarsfulde Arbejde, der paahviler Redaktionssekretæren og Missionssekretæren, og tilkendegav sin Tilfredshed med det Arbejde, der var udført af de Brødre, der indtog disse Stillinger. Præsidenten afgav en detailleret Konferencerapport. Der var døbt 14 og tilrejst 7 siden sidstafholdte Konference. Han omtalte sine Missionsrejser i Konferencerne i Danmark. Søskende havde gjort Fremskridt i Henseende til at yde Tiendeofringer, der kom de fattige til Gode. Præsidenten nedbad derpaa Herrens Velsignelse over Kirkens trofaste Medlemmer.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom" og Taksigelse af Missionær C. P. Sørensen..

Søndagsskolens Konferencemøde Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen" og Bøn af Søndagsskolens Bestyrer, Ældste Jens P. Hansen. Sangen: „Hav Tak for Profeten", blev dernæst sungen.

Præsident Christiansen bød de tilstedeværende velkommen. Han følte sig altid højtidelig stemt i uskyldige Børns Nærværelse. Sjælens Uskyld prægede sig i Barneøjet, og „overalt er skønt paa Jorden, hvor vor Sjæl er fuld af Fred". Han haabede, at alle voksne Personer, som

var tilstede ved Søndagsskolens Møde, vilde kunne drage et godt Udbytte deraf. Præsidenten omtalte Joseph Smiths første Syn som Svar paa hans inderlige Bøn til Herren i 14 Aars Alderen, idet Faderen og Sønnen aabenbarede sig til ham. Dette var Begyndelsen til Evangeliets Gengivelse og Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Søndagsskolens Bestyrer, Ældste Jens P. Hansen, afgav derefter Rapport angaaende Søndagsskolens Virksomhed siden sidstafholdte Konference. Han beklagede, at det besøgende Børneantal kun havde været lille i det forløbne Halvaar. Det var en Beroligelse for ham, at ingen havde forladt Skolen, som ikke havde lært, hvilket er det sande Evangelium, og hvorledes de bør leve her paa Jorden.

Skolen var delt i 4 Børneklasser og en teologisk Klasse for voksne.

Søndagsskolens Bestyrer afgav ogsaa den financielle Rapport.

De forskellige Klasselektier og særskilte Programnumre blev derefter givne, og alt blev særdeles vel udført.

Bestyrer Jens P. Hansen takkede sluttelig paa egne og Raadgiveres Vegne Lærerne og Lærerinderne for det udmærkede Arbejde, de havde udført i Skolen.

Præsident Christiansen omtalte Danmarks skønne Natur, der havde en forædlende Indflydelse paa Menneskets Sind. Han formanede Børnene til at fly bort fra Synden og afsky alt det onde i Verden. Han takkede Børnene for deres udviste Flid i Søndagsskolen.

Søndagsskolens Bestyrelse samt Lærere og Lærerinder blev derefter foreslaaede til Opholdelse, og alle Forslag blev enstemmig vedtagne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 86 og med Taksigelse af Missionær Niels F. Green.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salme Nr. 166 og Bøn af Ældste Jens P. Hansen. Nr. 93 blev derefter sungen.

Efter nogle indledende Bemærkninger af Missionær Niels F. Green vedrørende den hellige Nadvers Betydning blev dette Sakrament administreret og uddelt af Louis Hansen og Christian W. Hall. Præsident Christiansen forklarede nærmere, at Nadverens Sakrament ikke blev administreret til Syndernes Forladelse, men til Ihukommelse af Kristi Forsoningsdød.

Salme Nr. 151 blev sungen, hvorefter Præsident Christiansen omtalte Vigtigheden af, at alle Mennesker faar Kendskab til de ti Bud, som Herren nedskrev paa Stentavler paa Sinaj Bjerg. Disse Bud var ikke alene givne Jøderne, men til alle Mennesker. Præsidenten foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse af Kirkens Medlemmer i Tro og Bøn. Fremdeles, at George Albert Smith, en af Kirkens tolv Apostle, blev opholdt i sin Stilling som Præsident for den europæiske Mission. Fremdeles, at Ældste C. E. Peterson i Henhold til sin Beskikkelse af Kirkens første Præsidentskab blev opholdt som Præsident for den skandinaviske Mission efter Præsident Christiansens Fratrædelse af sit Embede. Det blev fremdeles foreslaaet, at Redak-

tionssekretæren og Missionssekretæren blev opholdt i deres Stillinger. Alle de stillede Forslag blev enstemmig vedtagne. Præsidenten takkede sluttelig Søskende, fordi de saa trofast og hengivent havde bistaaet ham, den Tid han havde præsideret. Han bar sit Vidnesbyrd om, at de Sidste-Dages Hellige forkynder det sande og frelsende Jesu Kristi Evangelium. Han takkede sluttelig Korets Medlemmer for det gode og trofaste Arbejde, de havde udført.

Missionær C. P. Sørensen talte derpaa. Han udtalte sig angaaende Søndagsskolens Vigtighed som en kirkelig Organisation. Fremdeles omtalte han Vigtigheden af, at Kirkens Medlemmer bar deres Vidnesbyrd til Menneskene angaaende Kristi Evangeliums sande Lærdomme. Ved nøje at iagttage Guds Befalinger vilde vi erholde de forjættede Velsignelser. Han nedbad sluttelig Guds Velsignelse over Præsident Christiansen, der nu snart skulde forlade os for at paabegynde sin Hjemrejse til Zion efter at have virket her i $5^1/_2$ Aar.

Missionær Orwell L. McKay ønskede ligeledes Præsident Christiansen en lykkelig Hjemrejse i Forening med andre, som skulde rejse til Zion samtidig med ham. Salme Nr. 255 blev sungen, og Mødet sluttede med Takkesigelse af Ældste Louis Hansen.

Mødet Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 68 i Salmebogen og Bøn af Anders Jacobsen. Derefter blev Nr. 174 i Korbogen sungen. Præsident Christiansen bød de tilstedeværende Søskende og besøgende Venner velkommen og omtalte i Korthed det evangeliske Arbejde, der havde været udført i de skandinaviske Lande.

Konferencepræsident Laurits Larsen fra Aarhus talte derpaa. Han sagde, at han ønskede at tale „Livets Ord". Han fremsatte, at Kirkens Medlemmer troede paa Aabenbaringens Nødvendighed, for at Kristi Kirke kan være oprettet paa Jorden. Verden har, trods den almindelige Verdensoplysning, i mange Henseender aldrig været mere fuld af Vildfarelse og Elendighed, end den er det i Dag. Taleren fremsatte, hvor klare Evangeliets aabenbarede Principper er, og fremhævede den indbyrdes Kærligheds store Betydning. Han sagde, at uden vi er et i Sind og Tanke og er forenede i vor Gerning, er vi ikke Herrens udvalgte. Han bevidnede, at Jesu Kristi Evangelium i dets Renhed var gengivet til Jorden, og at Kristi Kirke tilsidst vilde sejre over alle onde Magter.

Broder Valdemar Jacobsen sang en Solo, hvorefter Missionær Niels F. Green bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets frelsende Kraft. Han paaviste, at de Sidste-Dages Helliges Lærdomme var i nøje Overensstemmelse med Bibelens Lærdomme og de første Dages Helliges Tro. Taleren omtalte særskilt, at Ægteskabet var en guddommelig Anordning, og at Ægteskabet for de Helliges Vedkommende ikke vilde blive opløst ved Døden. For de Menneskers Vedkommende, som adlød Guds Befalinger, vilde ethvert helligt Baand, der var knyttet her paa Jorden, blive styrket til at vare evigt ved.

Søster Ingeborg Sørensen gav en Piano-Solo.

Missionspræsident Christiansen talte derefter og fremsatte med stor

Tydelighed Guds aabenbarede Ord vedrørende Ægteskabet. Ægteskabet var et Lyksaliggørelses- og Fuldkommengørelses-Princip og et evigt gældende Princip for alle de, som adlød Guds Befalinger. Med Hensyn til Opstandelsen forklarede han, at Kristus muliggjorde det for alle at opstaa fra de døde, idet han som Guds hellige Søn led Døden paa Korset for Menneskenes Synders Skyld og fejrrig opstod fra de døde. De Sidste-Dages Helliges Lærdomme var ikke „en ny Klud paa et gammelt Klædebon", men selve det gengivne Kristi Evangelium. Kristi Kirke var atter oprettet paa Jorden med Apostle og Profeter som i forrige Dage. Han bad Gud velsigne ethvert oprigtigt og sandhedssøgende Menneske med Evangeliets Naadegaver i Jesu Kristi Navn.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salme Nr. 273 og Taksigelse af Missionær Arwell L. McKay.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Søster Marie Christine Madsen, født Christensen (Forstander Madsens Hustru, Esbjerg), født den 19. Juli 1850 i Aabenraa, døbt den 27. Juni 1889, afgik ved Døden paa St. Josephs Hospital i Esbjerg den 14. Oktober.

Søster Madsens Begravelse fandt Sted fra Begravelseskapellet i Esbjerg den 14. Oktober under stor Deltagelse fra Slægt og Venner. Præsident Laurits Larsen talte ved Baaren. Han udtalte Trøstens Ord til den efterladte Familie og fremholdt de Helliges herlige Evighedshaab. Præsident Larsen bad ogsaa ved Graven.

— Søster Anna F. E. Becker, født i Saksen den 20. April 1846, døde paa Frederiksberg Hospital den 14. Oktober og blev begravet fra Nordre Kapel paa Fasankirkegaarden den 21. Oktbr. Missionspræsident Hans J. Christiansen talte ved Baaren og fremhævede den afdødes Trofasthed og Kærlighed til Evangeliet. Missionær Niels F. Green holdt Bøn ved Graven. To af afdødes Slægtninge samt Søskende overværede Begravelseshøjtideligheden.

— De fleste Mennesker forsømmer mangen en god Lejlighed, medens de venter paa en bedre.

Indhold:

Tale af Ældste Joseph Fielding Smith	337	Redaktionelt: Farvel! (Missionspræsident Hans J. Christiansen.)	345
Tale af Ældste Winslow F. Smith	340	Hilsen! (Missionspræsident C. E. Peterson.)	347
Jorden er besmittet paa Grund af Menneskenes Overtrædelser. (Af Dr. James E. Talmage.)	343	Efteraarskonferencen i København	348
		Dødsfald	352

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).